

[Statsministeren]

Hvis den politiske vilje, derunder samarbejdsviljen, er til stede, kan vi også løse restproblemerne i den kommende tid. Men der findes ingen smarte eller smertefri løsninger. Det er fortsat det seje, solide og tålmodige træk, som er den eneste brugbare metode.

Den danske økonomi er inde i en god gænge, en god retning. Den grundlæggende vurdering er trods alt heller ikke afgørende ændret igennem det seneste halve år. Vi er på vej ind i et moderat opsving – om end lidt langsommere end tidligere skønnet. Sideløbende hermed er der udsigt til en vis forbedring af betalingsbalancen og en svagt faldende ledighed frem til 1991, mens inflationen kan holdes under 3 pct.

Selv om vi langt fra har løst alle problemer – det har jeg påpeget – er situationen i Danmark faktisk så pæn, at man i udlandet vurderer, at vi på linje med Tyskland og Frankrig er det land, der er bedst forberedt til at gå ind i første fase af ØMU'en. Det er, fordi der på flere områder i løbet af 1980'erne er taget skridt til at ændre det stivnede danske samfund. Kombineret med en fastere stabiliseringspolitik har det givet en forbedring af den økonomiske udvikling i de senere år.

1980'erne har også været præget af en genopretning af vore erhvervs indtjening, og erhvervsinvesteringerne er kommet op på et højt niveau. Danske virksomheders eksport- og hjemmemarkedsandele har udviklet sig tilfredsstillende sammenlignet med andre nord-europæiske landes.

Men grundlæggende står vi altså fortsat over for et dobbelt balanceproblem: arbejdsløsheden og betalingsbalancen. Kunsten er at løse dem begge – samtidig. Kun såfremt den danske økonomi helt grundlæggende strukturer ændres, bliver vi tilstrækkelig konkurrencedygtige og opsparingsvillige, så vi kan løse begge problemer samtidig. Det tror jeg alle vil indse, for det peger 25 års danske erfaringer jo klart på.

Det vil tage tid, og det kræver, at vi gennemfører en konsistent økonomisk politik over en længere årrække, som nødvendigvis må gøre op med en række såkaldte velerhvervede rettigheder.

Derfor er der også behov for bred opbakning fra Folketingets partier. Der er stadig væsentlige uløste strukturproblemer, som spærrer for vækst. Det nytter ikke noget at ville lade den hjemlige efterspørgsel stige med henblik på at

øge væksten, hvis vi ikke har klaret de grundlæggende problemer, for så fik vi blot en gentagelse – måske på en anden måde – af situationen fra 1986 med flaskehalse på arbejdsmarkedet. Det drejer sig altså om at skabe en holdbar og forsvarlig udvikling i retning af vækst.

OECD-rapporten bidrager efter regeringens opfattelse med konstruktiv kritik, som påpeger de grundlæggende strukturproblemer i vor økonomi. OECD-analysen ligger ikke langt fra regeringens egne analyser. Vismændene ligger på samme linje. Og så vil jeg sige, at den samarbejdsånd, Folketing og organisationer har udvist i dette forår, indicerer, at der er ved at skabes en bredere enighed om analyserne. Vi mangler nu at gå nogle lange skridt videre og få gennemført de nødvendige reformer.

Regeringen er klar tilhænger af at skabe vækst, når der altså er tale om en holdbar og forsvarlig vækst. Den skal koncentreres om de konkurrenceudsatte erhverv og på grundlag af de rigtige incitamenter til arbejde og opsparing. Kun derved kan vi løse dette dobbelte balanceproblem.

Det er denne nøgterne analyse, som betyder, at der ikke er nogen vej uden om en stram flerårig stabiliseringspolitik kombineret med strukturpolitiske initiativer. Det er, hvad det drejer sig om. Der er ikke umiddelbart behov for drastiske konjunkturpolitiske justeringer.

Derimod må vi i gang med reformer vedrørende skattesystemet og arbejdsmarkedets fleksibilitet, ligesom vi fortsat må styrke opsparing og konkurrenceevne og vel at mærke konkurrenceevne i bred forstand.

I det lange løb kan vi kun øge landets velfærd, hvis vi får løst strukturproblemerne og får øget produktiviteten. De to ting hænger selvfølgelig sammen. Investeringer i ny teknologi samt i forskning og udvikling må sikres ved, at virksomhederne får et højt indtjeningsniveau, for det er herved, vi kan øge beskæftigelsen, og det er jo det, der i sidste ende gavner hele befolkningen.

Derfor må vi ikke opgive det lange, seje træk. Prognoserne peger stadig væk i retning af et underskud over for udlandet. Det er svært at give et præcist tal, men vi kan vel sige i nærheden af 10 mia. kr. og en ledighed på omkring 250.000 i de nærmeste år. Og tendenserne til en forbedring er, som jeg sagde før, kun svage.